

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๗

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00007

๗...

ลูกศิษย์วัดนำรัฐมนตรีและคณะไปยังโรงครัว ซึ่งอุบาสกอุบาสิกากำลังนั่งรับประทานอาหารกันเป็นโต๊ะ ๆ ละประมาณ ๑๐ คน

พวกเขาพากันมานั่งกรรมฐาน โดยมาส่วนตัวบ้าง มาเป็นคณะบ้าง บางคนก็มาเข้าสามวัน เจ็ดวัน บางคนก็มาอยู่เป็นเดือน และก็มีไม่น้อยที่ตั้งใจมาอยู่ ๗ วัน แต่พอครบกำหนดแล้วก็ไม่ยอมกลับ เพราะซาบซึ่งในรสพระธรรม ร้อนถึงสามีหรือภรรยาต้องมาอ่อนวอนขอให้กลับไปช่วยกันเลี้ยงลูก

ส่วนประเภทที่มาแล้วอยู่ไม่ได้เพราะไม่ถูกชะตากับ พอง - หนอ ยุบ - หนอ ต้องม้วนเสื่อกลับบ้านไปก็พอมันบ้าง แต่พวกที่มาแล้วไม่ยอมกลับนั้นมีมากกว่า

รสชาติของอาหารมีอนั้น ช่างอร่อยถูกปากคุณหญิงเสียนัก แม้จะเป็นอาหารพื้น ๆ ที่ดูแล้วไม่เชิฐชวนให้รับประทาน แต่เมื่อได้ลิ้มลองเข้าไปแล้ว จึงรู้ว่าฝีมือระดับนี้ หาตัวจับยาก

“แกงหน่อไม้อร่อยจัง ก่อนแกงต้องเอาหน่อไม้มาต้มก่อนหรือเปล่าจ๊ะ” คุณหญิงถามแม่ครัว

“ไม่ใช่หน่อไม้หรือคะคุณ นั้นแกงยอดมะพร้าวคะ ดูแล้วเหมือนหน่อไม้ รสชาติก็คล้าย ๆ กัน ใคร ๆ ก็คิดว่าเป็นหน่อไม้” แม่ครัวไม่รู้ว่าคนที่ตนกำลังพูดด้วยเป็นคุณหญิง นายตำรวจผู้ทำหน้าที่หิวกระเพาะือราคาแพงจึงต้องบอกว่า “ป่า นี้คุณหญิงนะป่า”

“ขอโทษเจ้าคะคุณหญิง อีฉันไม่ทราบจริง ๆ อย่าถือสาคนบ้านนอกคอกนาเลยนะเจ้าคะ” แม่ครัวพูดพร้อมกับยกมือไหว้ประหลก ๆ

“ไม่เป็นไรจ๊ะ แหมกับข้าวอร่อยทุกอย่างเลย ปลาเกลือทอด เค็มกำลังพอดี แกงส้มผักกาดดองก็รสกลมกล่อม ใส่ผงชูรสหรือเปล่าจ๊ะ”

“ไม่ได้ใส่เจ้าคะ หลวงพ่อท่านให้ใส่สติแทน บอกว่าผงชูรสก็สู้ไม่ได้”

“เป็นยังไงจะ ใส่สติ” คุณหญิงไม่เข้าใจ

“คือท่านให้แม่ครัวเข้ากรรมฐานเจริญสติปัฏฐาน ๔ คนละเจ็ดวัน เวลาทำกับข้าว ก็ให้กำหนดสติเจ้าค่ะ” ถึงตอนนี้ คุณหญิงไม่ค่อยเข้าใจ ได้ยิน “สติปัฏฐาน ๔” เป็นครั้งที่สองแล้ว แต่ยังไม่รู้ว่าคืออะไร อืมข้าวแล้วจะต้องไปเรียนถามท่านพระครูสักหน่อย เรื่องอะไร จะต้องมาถามแม่ครัวให้เสียชื่อคุณหญิงท่านรัฐมนตรี

“คนมากจริง นี่คำกับข้าววันหนึ่ง ๆ คงตกหลายพันบาทขึ้นนะ” คุณหญิงพูดพลาง หันไปมองโต๊ะอื่น ๆ ที่คนหนุ่มสาวหนุ่มสาวทั้งชายหญิงกำลังนั่งรับประทานอาหารอยู่

“เจ้าค่ะ แล้วแต่แขกมากแขกน้อย ก็เลี้ยงคนทั้งวัดนี่เจ้าค่ะ บางวันมีคนถึงห้าร้อย คาบข้าวก็ตกสามพันบาท เฉลี่ยหัวละหกบาทต่อวัน นี่ขนาดวันละสองมี๊อะเจ้าค่ะ หลวงพ่อท่านให้ถือศีลแปดทุกคน”

“แล้ววัดเอาเงินที่ไหนมาจ่ายล่ะจ๊ะ”

“ก็มีคนมาบริจาคเรื่อย ๆ เจ้าค่ะ แต่ถ้าไม่มีจริง ๆ หลวงพ่อท่านก็...”

“ก็ทำไม่จ๊ะ” คนเป็นคุณหญิงอยากรู้ แม่ครัวค้อมตัวลง เอามือป้องปากกระซิบว่า “หลวงพ่อก็เชื่อเขามาเจ้าค่ะ พอมีเงิน ท่านก็เอาไปใช้เขา”

“ตายจริง แล้วพวกที่มาอยู่วัดหลาย ๆ วัน ทางวัดไม่เก็บเงินเขาหรือ”

“ไม่เก็บเจ้าค่ะ หลวงพ่อท่านไม่ให้เก็บ ท่านบอกว่า เขามาสร้างฟามดี เราต้องสนับสนุนเขา แต่ว่าบางคนเขาก็ทำบุญให้วัดบ้างเหมือนกัน ก็พลอยได้ประสมประเสกกันไป ว่าก็ว่าเถอะนะคะคุณหญิง คนสมัยนี้ จะทำฟามดีทั้งที ก็ต้องให้จ้างกัน” แม่ครัวออกเสียง “ความ” เป็น “ฟาม”

นายตำรวจที่ติดตามรัฐมนตรีแอบสังเกตว่า คณะอุบาสกอุบาสิกาที่มาบำเพ็ญศีลภาวนา ต่างพากันรับประทานอย่างสงบเสงี่ยม ไม่มีเสียงพูดคุยกันเลย พวกเขาซึ่งคุยกันเสียงดังเมื่อตอนเดินเข้ามา จึงต้องหยุดไปโดยปริยาย

อีกประการหนึ่ง รสชาติของอาหารซึ่งแม้จะมีเพียงสามอย่างหากก็อร่อยถูกปากไปเสียทุกอย่าง ทำไม่ปากไม่ว่างพอที่จะคุยได้

เสร็จจากอาหารคาว ก็เป็นอาหารหวาน ซึ่งมีเพียงอย่างเดียว คือ ข้าวเม่าพล่ำรสเลิศที่ว่ารสเลิศเพราะหวาน มัน เค็ม พอดีพอดี คุณหญิงมีอันต้องเรียกแม่ครัวคนเดิมมาถามอีกว่า

“ป้าจ๊ะ ข้าวเม่าพล่าอร่อยจัง ทำยังไงจ๊ะ ฉันจะได้ไปบอกแม่ครัวที่บ้านให้ทำบ้าง” แม่ครัวหน้าบานอีกครั้ง สาธยายว่า ทำไม่ยากหรอกเจ้าคะคุณหญิง แต่ถ้าจะให้อร่อย มันต้องอาศัยแท้คติก”

“อะไรจ๊ะ แท้คติก” คุณหญิง “เป็นงง”

“เป็นภาษาฝาทรงนะเจ้าคะ คุณหญิงไม่เคยได้ยินหรือเจ้าคะ หล่อนออกเสียง ฝรั้งไม่ได้ เลยเป็น “ฝาทรง” ไป

“ไหน ลองสะกดให้ฟังหน่อยซิ มีตัวอะไรบ้าง เพื่อฉันจะรู้จัก”

“อ๊อ ไม่ได้หรอกเจ้าคะ อีฉันไม่ได้เรียนหนังสือ อย่างว่าแต่ภาษาฝาทรงเลย ภาษาไทยก็ยังไม่กระดิกหู”

“อ้าว แล้วทำไมใช้คำภาษาฝรังได้ล่ะจ๊ะ”

“อีฉันจำเขามาเจ้าคะ” แม่ครัวสารภาพ

“สงสัยคงจะเป็น “เทคนิค” มั่งป้า” คนเป็นรัฐมนตรีท้วง

“เออ เออ ใช่ ใช่ ค่ะ” แกหันไปพยักพยอกกับรัฐมนตรี แล้วจึงหันไปพูดกับคุณหญิงว่า “มันต้องอาศัยเทคนิคเจ้าคะ คุณหญิง”

“เทคนิคอะไรบ้าง ป้าบอกหน่อยได้ไหม”

“อู๊ย ทำไมจะไม่ได้ล่ะเจ้าคะ เทคนิคขั้นแรกก็คือ การเลือกข้าวเม่าที่จะนำมาพล่านั้น ต้องเลือกชนิดนี้ม ๆ วิธีที่จะได้ข้าวเม่านี้ม ๆ ก็ต้องอาศัยเทคนิคอีกเหมือนกัน คือข้าวที่จะเอามาควั่นนั้น จะต้องเกี่ยวมาตอนมันสด ๆ ที่เม็ดยังไม่ทันเหลือง แต่ถ้าเขี้ยวเกินไปก็แสดงว่ายังเป็นน้ำนมอยู่ ใช้ไม่ได้ ต้องให้สีอมเขียวอมเหลือง ถึงจะกำลังดี

เสร็จแล้ว ก็เอามาพด ให้เหลืองแต่เม็ด แล้วควั่น แล้วเสร็จ ก็ใส่ครกตำทั้งที่ยังร้อน ๆ อย่าปล่อยให้เย็น เพราะข้าวเม่าที่ได้จะแข็ง ต้องตำร้อน ๆ ถึงจะนิ่ม เห็นมี้ะคะว่าเวลาตำก็ต้องใช้เทคนิค พอตำเสร็จ ก็เอามาผัดอย่างมีเทคนิค คือต้องเก็บกากออกให้หมด”

“แหม เทคนิคแยะจังนะป้านะ” รัฐมนตรีขัดขึ้น

“เจ้าคะ ไม่งั้นก็ไม่อร่อยซะเจ้าคะ”

“จ๊ะ ๆ แล้วยังไงอีกจ๊ะ” คุณหญิงอยากรู้

“เมื่อผัดเสร็จ ก็เอาเกลือมาละลายกับน้ำฝนที่อบด้วยดอกมะลิ ชิมพอให้เค็มปะแล่ม ๆ อย่าให้เค็มหรือจืดเกิน เสร็จแล้ว จึงเอาน้ำเกลือพรมข้าวเม่าให้ทั่ว เวลาพรมต้องใช้เทคนิคนะ

เจ้าคะ คือพรหมให้พอหมด ๆ ถ้าแฉะเกินไป ข้าวเม่าจะติดกันเป็นก้อน ถ้าพรหมน้อยเกินไป ข้าวเม่าก็จะนิ่มไม่เสมอกัน

เมื่อพรหมน้ำเกลือทั่วแล้ว ก็หากาละมัง หรือ ฝ่าหม้อมาครอบหมักเอาไว้ประมาณครึ่ง ชั่วโมง ระหว่างที่รอกก็เอามะพร้าวมาขูด มะพร้าวก็ต้องเลือกที่ไม่แก่หรืออ่อนจนเกินไป เวลาขูดก็ต้องใช้กระทายขูด ไม่ใช่เครื่องเพราะจะทำให้บดเร็ว แล้วก็ไม่ต้องขูดให้ถึงก้นกะลา เดี่ยวจะดูดำไม่น่ากิน

เสร็จแล้ว จึงเอาไปคลุกกับข้าวเม่าที่หมักไว้ คลุกให้ทั่ว ๆ นะเจ้าคะ เวลาจะรับประทาน ก็เอาน้ำตาลโรยหน้า บางคนก็นิยมรับประทานกับกล้วยไข่ ไม่มีกล้วยไข่ จะใช้กล้วยน้ำว่าแทนก็พอได้

อ้อ...น้ำตาลที่จะใช้ก็ต้องมีเทคนิคนะเจ้าคะ คือต้องเลือกชนิดที่เม็ดเล็ก ๆ ถ้าเม็ดใหญ่ต้องนำมาป่นเสียก่อน เวลาป่นต้องใช้ครกที่สะอาด เพราะหากมีกลิ่นพริกหรือกลิ่นกระเทียมปน มันก็เสียฟามอร่อยได้เจ้าคะ” สาธยายจบก็หอบฮัก ๆ เพราะเสียงที่ใช้ดังเกินพิกัดไปหน่อย

“ขอบใจจะป่า นี่ได้ความรู้อีกเยอะเลย” พุดพลางยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม เพิ่งจะสังเกตว่า แม้แต่น้ำก็ยังอร่อย จึงออกปากชมว่า

“น้ำนี้ดื่มแล้วชื่นใจจริง น้ำฝนหรือจะป่า”

“เจ้าคะ หลวงพ่อท่านให้รองไว้ในแท็งค์ การร่อนน้ำฝนก็ต้องมีเทคนิคนะเจ้าคะ” คนเทคนิคมากอธิบายเห็นคนฟังไม่ซัก จึงพูดต่อไปว่า “คือตักหนแรกหนสอง อย่าเพิ่งไปรอง เพราะฝุ่นละอองยังไม่หมด ต้องหนสามหนสี่ถึงจะใช้ได้”

ดังนั้น นอกจากจะอิมท้องแล้ว คุณหญิงยังได้เทคนิคการทำข้าวเม่าพล่าเป็นของแถมอีกด้วย อารมณ์เธอจึงดีขึ้นเรื่อย ๆ และไม่ขัดข้องที่สามีจะกลับไปคุยกับท่านพระครูอีก เธอเองก็เริ่มจะสนใจ ท่านพระครูมีอะไร ๆ ที่พิเศษไปกว่าพระที่เธอเคยรู้จัก

หลังอาหารเพล คณะของครูสุฤษดิ์ก็กลับไปปฏิบัติต่อยังศาลาที่พัก เวลาสองทุ่มท่านพระครูนัดให้ไปสอบอารมณ์และจะสอนเดินจงกรมระยะที่สี่ให้ วันพรุ่งนี้ซึ่งเป็นวันสุดท้าย ท่านก็จะสอนเดินระยะที่ห้าและที่หก พวกเขาจะรู้จักวิธีเดินจงกรมทั้งหกระยะภายในสามวัน ท่านพระครูท่านยืดหยุ่นได้เสมอ กระนั้นท่านก็ต้องดูพื้นฐานและความสนใจของผู้เรียนด้วยว่า จะรับไหวหรือไม่

รับประทานอาหารกันเป็นที่อึดหน้าสำราญแล้ว รัฐมนตรีนำคณะของตนกลับมายังกุฏิเจ้าอาวาสอีกครั้ง ท่านพระครูรู้ว่า วันนี้จะต้องเล่าเรื่องคุณนายลำไย จึงให้ลูกศิษย์วัดไปตามพระบัวเหี่ยวมาฟังด้วย

“พระคุณเจ้าไม่รู้สึกหิวหรือครับ” นายตำรวจถาม เพราะตัวเขาแม้จะรับประทานวันละสามมื้อ ก็ยังต้องหาอะไรรองท้องแทบทุกครั้งก่อนเข้านอน

“ไม่หิว อาตมาชินแล้ว สมัยเดินธุดงค์ในป่าดงพระยาเย็น เคยอดเจ็ดวันเจ็ดคืนติด ๆ กัน ยังอยู่ได้” ท่านพระครูตอบ

“พระคุณเจ้าคะ ดิฉัน เอ้อ...สงสัยจังค่ะว่า พระคุณเจ้ารู้ได้อย่างไรว่าคนนี่คิดอะไรหรือมีความเป็นมาอย่างไร” คุณหญิงถามขึ้น

“อาตมาก็ใช้ “เห็นหนอ” นะซี คุณหญิงสนใจไหมเล่า”

“สนใจค่ะ ทำยังไงคะ”

“ไม่ยากหรอกคุณหญิง ว่าง่าย ๆ ใคร ๆ ก็ทำได้ แต่ต้องทำจริง ๆ ทำไม่จริงก็ไม่ได้ วิธีที่วาก็คือให้เจริญสติปัญญา ๔ พอสติดีถึงขั้น “เห็นหนอ” ก็เกิดเอง อย่าลืมนะว่า “เห็นหนอ” นี้มีค่ามหาศาลทีเดียว ใช้ดูกฎแห่งกรรมได้ชัดแจ๋วเลย

ดิฉันขอเรียนวิชาที่ว่านี้ได้ไหมคะ หรือว่าผู้หญิงเรียนไม่ได้”

“ทำไมจะไม่ได้ ผู้หญิงผู้ชายเรียนได้ทั้งนั้น ขอให้มึนจิตกับกายก็แล้วกัน ถ้าคุณหญิงอยากเรียน ต้องมาเข้าชั้นเรียนที่วัดนี้อย่างน้อยเจ็ดวัน แล้วกลับไปฝึกต่อบ้านจนกว่าจะได้อาตมาจะเล่าเรื่องคนที่ได้ “เห็นหนอ” ให้ฟัง อยากฟังไหมเล่า”

“อยากฟังครับ” “อยากฟังค่ะ” ทุกคนตอบขึ้นพร้อมกัน

“เอาละ อยากฟังก็จะเล่าให้ฟัง คุณนายลำไยแกเป็นเมียครูวงษ์ บ้านอยู่อ่างทอง ครูวงษ์เป็นครูประจำบาลจังหวัดอ่างทอง สอนวิชาศีลธรรม แต่กินเหล้าเมาทุกวัน นอกจากกินเหล้าแล้ว ยังเจ้าชู้อีกด้วย ส่วนคุณนายลำไยก็ปากจัด ด่าไฟแลบเลย แก่อ่านหนังสือไม่ออก เพราะไม่เคยเรียน

วันหนึ่ง แกมาหาอาตมา มาฟ้องเรื่องผัวเจ้าชู้ อาตมากับครูวงษ์รู้จักกันดี แกมาที่วัดนี้บ่อย ๆ พอคุณนายลำไยมาฟ้อง อาตมาเลยบอกแกว่า ถ้าอยากให้ผัวเลิกเจ้าชู้ ต้องมาเข้ากรรมฐานที่วัดเจ็ดวัน คุณนายลำไยก็มา อาตมาก็สอนให้แกเจริญสติปัญญา ๔ ปรากฏว่าแกทำไม่ได้เลย เดินจงกรมก็ไม่ได้ ขวายเป็นช้าย่าง ช้าย่างเป็นขวาย่าง เพราะแกไม่รู้กระทั่งว่าข้างไหนเท้าซ้าย ข้างไหนเท้าขวา

อาตมาก็ลองให้แก่นั่งสมาธิด้วย การกำหนดว่า “พอง – หนอ ยุบ – หนอ” แก่ก็ว่า ทำได้สบายมาก แล้วแก่นั่งขัดสมาธิ ปากก็ว่า “พอง – หนอ ยุบ – หนอ พอง – หนอ ยุบ – หนอ” ว่าเสียงดังเชียว แต่พออาตมาถามว่า พองท้องเป็นยังไง ยุบท้องเป็นยังไง แก่ก็ไม่รู้เรื่อง อาตมาก็จนปัญญา จึงถามแก่ว่าท้องพุทธรคุณได้ไหม แก่ก็ว่าไม่ได้อีก เลยบอกให้แก่กลับบ้าน วันรุ่งขึ้นให้มาใหม่ เอาลูกมาด้วยคนหนึ่ง แก่ก็กลับไป

รุ่งขึ้น ก็มากับลูกชายคนหนึ่งเป็นหนุ่มแล้ว อาตมาก็ให้ลูกแก่จذبทสวดพุทธรคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ และพาหุงมหากาฯ แล้วบอกไปสอนให้แม่ท้อง ท่องได้แล้วให้มาหา ลูกแก่ก็ไปสอนแม่ท้องวันละตัวสองตัว หายไปเดือนหนึ่ง แก่ก็กลับมา มาท้องให้อาตมาฟังได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่ว อาตมาก็บอกว่าดีแล้ว

ที่นี่ เวลาไหว้พระสวดมนต์ให้ท้องพุทธรคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ และพาหุงมหากาฯ หนึ่งจบ แล้วท้องพุทธรคุณอย่างเดียวเท่าอายุบวทหนึ่ง อายุแก่ ๕๒ ก็ให้ท้องวันละ ๕๓ แรก ๆ แก่ใช้นับเม็ดมะขามเวลาท้อง พอสติดีขึ้น ก็จำได้ไม่ต้องนับเม็ดมะขาม พอดีขึ้นอีก แก่บอกแก่ท้องได้วันละ ๑๐๘ จบโดยไม่ต้องนับเม็ดมะขาม เพราะสติมันบอกเอง รู้เอง เหมือนกับที่เราตั้งนาฬิกาปลุกไว้จับเวลาตอนนั่งสมาธิ พอสติดี รู้เอง ไม่ต้องใช้นาฬิกา

เมื่อสติดีขึ้น ๆ แก่ก็เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยอัตโนมัติ คือ แก่มีอาชีพเลี้ยงหมูเลี้ยงวัวส่งขายโรงฆ่าสัตว์ แก่ก็เลิก เพราะสติมันบอกว่าเป็นมิจฉาอาชีวะ ที่เคยดำเป็นไฟแลบก็เลิก

ต่อมา แก่ก็เดินจงกรมนั่งสมาธิเป็น โดยไม่ต้องมีใครบอกใครสอน มันเป็นเองโดยอัตโนมัติ เพราะสติดีถึงขั้น แก่เดินจงกรมวันละสองชั่วโมง นั่งสมาธิวันละสองชั่วโมง ทำอย่างนี้เป็นประจำทุกวัน อย่าลืม พอสติดีเสียอย่าง อะไร ๆ มันก็ดีหมด”

ท่านพระครูเน้น แล้วจึงเล่าต่อไปว่า

“วันหนึ่ง ครูวงษ์ ผัวแก่โกหกว่า จะไปเก็บค่าเช่านาที่ชัยนาท แต่ที่แท้ไปหาเมียน้อย ซึ่งเป็นแม่หม้ายอยู่ที่ปากน้ำโพ หายไป ๔ วัน ขากลับให้เงินแม่หม้ายไว้สามร้อย คุณนายลำไยแกอยากจะรู้ว่าผัวไปไหน แก่ก็ไหว้พระสวดมนต์ แล้วเดินจงกรม นั่งสมาธิอย่างละสอง ชั่วโมง

ขณะที่จิตเป็นสมาธิ แก่ก็อธิษฐานว่า ขอให้แก่ได้ตาทิพย์ แก่อยากจะรู้ว่านายวงษ์ไปทำอะไร อยู่ที่ไหน อธิษฐานจิตเสร็จ แก่ก็กำหนด “เห็นหนอ เห็นหนอ” แล้วแก่ก็เห็นหมดว่า ผัวไปทำอะไรที่ไหน คุณหญิงว่าดีไหม เรียน “เห็นหนอ” ไว้คอยตรวจดูว่าท่านรัฐมนตรีไปไหน” ท่านพระครูถามคุณหญิง

“ดีค่ะ ดิฉันสงสัยอยู่บ่อย ๆ เหมือนกันว่า ที่เขากลับบ้านดึกตื่นอยู่บ่อย ๆ นั้น แอบไป
จู่จิงกับอีหนูบ้างหรือเปล่า” คุณหญิงได้ทีเลยชี้แพะไล่เสีย

“ผมไม่มีหอรอกครับพระคุณเจ้า คุณหญิงตามแจ่มยอมให้คลาดสายตาออกอย่างนี้”
คนเป็นรัฐมนตรีกล่าวแก้ เลยกฎภรรยาขวางค้อนเข้าให้

“เอาละ มาฟังเรื่องคุณนายลำไยกันต่อ เป็นอันว่าแก้รู้หมด เพราะ “เห็นหนอ” บอก
เมื่อครูวงษ์กลับมา แกก็ชี้หน้า แต่ไม่ดำเพราะเลิกดำแล้ว ถ้าเป็นเมื่อก่อนละก็ดำแหลกเลย
เดี๋ยวนี้แกไม่ดำ แต่ก็ทำซะเอวชี้หน้า

“แกไปไหนมา”

“ครูวงษ์ตอบว่า “อ้าว ก็ไปเก็บค่าเช่านาที่ชัยนาทไง”

“แล้วที่ไหนล่ะค่าเช่า” ครูวงษ์ก็ตอบอีก ๆ อ้อ ๆ ว่า

“เขา...เอ้อ...เขาขอผลัดไปเดือนหน้า”

คราวนี้คุณนายลำไยก็เลยส่งสอนผัวเสียเลยว่า

“ดาวงษ์ แกหะเป็นครูสอนศีลธรรมเสียเปล่า แต่ตัวแกไม่มีศีลธรรมเอาเสียเลย
ทั้งชี้เหล่าเมายา เจ้าชู้ประตูดิน หมูหมาเกี้ยวสั่นไม่เลือกหน้า แถมยังโกหกปกกลมอีก
ขำรู้หะ แกไม่ได้ไปเก็บค่าเช่านา แต่แกไปหาเมียหย่อยที่ปากน้ำโพ ให้เงินมันไปสาม
ร้อย จริงไหม”

ครูวงษ์ก็นึกในใจว่า “เอ...เมียเรารู้ได้ยังไงนะ สงสัยท่านพระครูวัดป่ามะม่วงบอกมา
พรุ่งนี้จะต้องไปต่อว่าสักหน่อย”

นี่ ครูวงษ์คิดอย่างนี้ หนอยแ่นะมาโทษอาตมาได้” ท่านพระครูพูดขึ้น ๆ

“พอครูวงษ์คิดจะมาต่อว่าอาตมา คุณนายลำไยก็รู้เสียอีก เลยกดูเอาว่า “นี่แกไม่ต้องไป
โทษหลวงพ่อนะ ท่านไม่ได้บอกข้า ขำรู้เอง” ครูวงษ์ก็ไม่เชื่อ รุ่งเช้าก็มาถามอาตมา อาตมาก็
ปฏิเสธ ผลสุดท้าย ครูวงษ์ต้องยอมจำนน เลิกกินเหล้า เลิกเจ้าชู้ หันมาถือศีลกินเพล เลย
กลายเป็นคนดีไปเลย ท่านรัฐมนตรีเห็นด้วยหรือยังว่า “เห็นหนอ” นั้นมีค่ามหาศาลทีเดียว”

“เห็นด้วยครับ”

“ดี เห็นด้วยนะดีแล้ว จะได้เล่าต่อ ถ้าไม่เห็นด้วยก็ไม่มีไร” แล้วท่านจึงเล่าต่อไปว่า

“ในกาลต่อมา คุณนายลำไยก็ป่วยเป็นมะเร็งที่ลำไส้ หมอบอกว่า แกจะต้องตาย
ภายในหนึ่งเดือน รักษาไม่ได้เพราะเป็นมาก อาเจียนและถ่ายเป็นเลือด แกก็มานอนป่วยที่

บ้าน นอนเจริญสติปัฏฐาน ๔ เพราะเดินไม่ไหว นั่งไม่ไหว แขนอนกำหนด “ปวดหนอ ๑” เพราะมะเร็งนี้ไม่ว่าจะเป็นที่ไหน ก็ปวดทั้งนั้น

คุณนายลำไยแกก็ใช้สติสู้กับทุกขเวทนา แกตั้งสติอธิษฐานจิตว่า ยังไม่ยอมตาย เป็นห่วงลูก ขอให้ลูกเรียนจบได้งานการทำงานก่อนค่อยตาย ที่บ้านแกมีผึ้งหลวงมาอาศัยทำรังอยู่บนหลังคา รังใหญ่เท่ากระดิ่ง

วันหนึ่ง ลูก ๑ ห้าคนก็มาขึ้นพร้อมหน้า แกก็บอกลูกว่า “ลูกคุณนะ แม่จะแผ่เมตตาให้ผึ้ง และบอกให้เขามาช่วยดูพิษมะเร็งให้แม่” แล้วแกก็หลับตา สักพักก็ลืมตาพูดตั้ง ๑ ว่า “ผึ้งจ๋า ช่วยข้าหน่อย ข้าปวดเหลือเกิน ช่วยมาดูพิษมะเร็งออกให้ข้าด้วย” พอแกพูดจบ ผึ้งก็บินมาฝูงหนึ่ง มาเกาะที่ท้องแก ช่วยดูพิษให้ ดูเสร็จก็ร่วงลงมาตายเกลื่อนพื้นเลย

วันต่อมา ก็มีงูเห่าตัวหนึ่งเลื้อยเข้ามา ขณะที่แกนอนอยู่บนแคร่ใต้ถุนบ้าน ลูก ๑ แกนึกว่าจะมากัดแม่ก็เตรียมจะฆ่า แต่แกห้ามไม่ให้ฆ่า แกแผ่เมตตาให้งูแล้วพูดว่า “งูเอ๋ย ช่วยมาดูพิษมะเร็งให้ข้าหน่อย” งูตัวนั้นก็เลื้อยมาบนท้องแก ทำท่าเหมือนกัด ที่แท้ไม่ได้กัด แต่ดูมะเร็งให้

เสร็จแล้วก็เลื้อยออกไปได้สักสามสี่วา ก็นอนตายอยู่ตรงนั้น ลูก ๑ แกก็เอาไปฝัง เป็นเรื่องอัศจรรย์มาก

พวกนักข่าวจะมาขอเอาไปลงหนังสือพิมพ์ แต่อาตมาไม่อนุญาต เพราะถ้าคนอ่านเขาเกิดไม่เชื่อก็จะเป็นบาปเป็นกรรมเปล่า ๆ ปรากฏว่า คุณนายลำไยอยู่มาได้อีกสามปี กระทั่งลูก ๑ เรียนจบ เข้าทำงานได้หมด แกก็ตาย นี่ศพบยังมาเผาที่วัดนี้” พุดพลางชี้ให้ดูเมรุซึ่งอยู่หลังวัด

วันเผาศพแกยังแสดงฤทธิ์อีกนะ คือวันนั้น อาตมาไปธุระ กำหนดเขาจะเผาห้าโมงเย็น อาตมาไม่ทันเขาก็ไม่รอ พอห้าโมงตรงเขาก็จุดไฟ ปรากฏว่าเผาเท่าไร ๑ ก็ไม่ยอมไหม้ ไฟก็ไม่ยอมติด อาตมากลับมาถึงประมาณทุ่มหนึ่ง ก็เลยไปจุดไฟ ปรากฏว่าไหม้เรียบร้อย

อาตมาก็นึกถึงคำพูดของแกตอนก่อนตายว่า “หลวงพ่อดีต้องเป็นคนจุดไฟนะ ไม่งั้นฉันไม่ยอมไหม้เด็ดขาด” นี่แหละเรื่องของคุณนายลำไย อาตมาเล่าย่อ ๆ นะนี้ ถ้าเล่าละเอียดวันนี้ไม่จบหรอก” ทั้งผู้เล่าและผู้ฟังต่างเจียบกันไปพักหนึ่ง แล้วคุณหญิงจึงถามว่า

“พระคุณเจ้าคะ สมมุติมีคนด่าพระคุณเจ้า พระคุณเจ้าจะโกรธเขาไหมคะ”

“โกรธทำไม เขาด่าเขาก็บาปอยู่แล้ว ถ้าอาตมาโกรธ ก็ต้องบาปไปด้วยอีกคนนะซี”

“แล้วถ้าเขาขอขมาลาโทษ จะยังบาปอยู่ไหมคะ”

“ถ้าคนถูกด่าเขาอโหสิให้ ก็ไม่บาป แต่กรรมบางอย่างก็อโหสิให้กันไม่ได้ เช่น กรรมที่เป็นครุกรรม หรือที่เรียกว่า อนันตริยกรรม ซึ่งมี ๕ อย่าง คือ ฆ่าแม่ ฆ่าพ่อ ฆ่าพระอรหันต์ โลหิตุปบาท – ทำร้ายพระพุทธเจ้าจนห้อพระโลหิต และ สังฆเภท – การยุยงสงฆ์ให้แตกกัน

ห้าอย่างนี้ อโหสิให้กันไม่ได้ เพราะเป็นกรรมหนัก และไม่เปิดโอกาสให้กรรมอื่นมาแทนที่ เหมือนที่พระเทวทัตทำร้ายพระพุทธเจ้า ๆ ไม่ถือโทษแต่พระเทวทัตก็ต้องตกนรก เพราะทำกรรมหนักไว้ถึงสองอย่างคือ นอกจากทำร้ายพระพุทธเจ้าแล้ว ยังทำสังฆเภทอีกด้วย หรือเหมือนกับที่ลูกฆ่าแม่ เมื่ออโหสิให้ แต่ลูกก็ต้องตกนรก เพราะเป็นกรรมหนัก อโหสิให้แล้ว ผู้กระทำก็ยังไม่หมดบาป”

คุณหญิงเกิดกลัวบาปกลัวกรรม เพราะแอบด่าท่านในใจเมื่อตอนเช้า จึงตัดสินใจสารภาพผิด

“พระคุณเจ้าที่เคารพ ดิฉันแอบด่าพระคุณเจ้าในใจเมื่อตอนเช้า ดิฉันขออโหสิค่ะ” พูดจบก็ก้มลงกราบสามครั้ง

“อาตมาอโหสิให้คุณหญิงตั้งแต่คุณหญิงด่าฉันแล้ว อย่างไรก็ตาม อาตมาขอชมเชยในความกล้าหาญของคุณหญิง คนที่ทำผิดแล้วยอมรับผิดนั้น หาได้ยาก อาตมาขอชมเชยคุณหญิงด้วยใจจริง” คุณหญิงปลาบปลื้มเสียจนน้ำตาไหล ท่านพระครูจึงชักชวนคุยเรื่องอื่นเสีย

วันนั้น รัฐมนตรีและคณะออกจากกุฏิท่านพระครูเอาเมื่อตอนพลบค่ำ คุณหญิงถวายเช็คเงินสดแก่ท่านพระครูเป็นค่าอาหารพระเณรและผู้มาเข้ากรรมฐาน จำนวนเงินที่ระบุในเช็คค่อนข้างมาก ซึ่งถ้าหากนำไปซื้อทอง ก็จะได้ทองหนักถึงสิบสองบาทสองสลึง!

มีต่อ.....๘